

Arrest

nr. 179 168 van 12 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juni 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 augustus 2016 met referentienummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die *loco* advocaten B. DAYEZ en P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 juni 2016 wordt een beslissing genomen tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij en wordt haar een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(..)

Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag gezinshereniging d.d. 05.04.2012 in functie van zijn echtgenote mevrouw H. R., R. (..) (RR. xxxxxxxxx). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met zijn echtgenote sinds 30.06.2015. Betrokkene werd toen van ambtswege afgevoerd. Op 19.02.2016 woont betrokkene volgens het rijksregister in Vilvoorde, terwijl de referentiepersoon nog steeds in Schaarbeek woont. Aangezien er geen gezamenlijke vestiging meer is kunnen we stellen dat het koppel uit elkaar is. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 19.02.2016 gevraagd zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij-eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor: Loonfiche voor de maand november 2015 bij F. S. Vooreerst moet worden vastgesteld dat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980 niet van toepassing zijn, aangezien betrokkene niet afdoende aangetoond heeft werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Betrokkene legt een loonfiche voor van de maand november 2015. Wanneer we de databank van de RSZ raadplegen blijkt dat deze tewerkstelling weliswaar in Dimona geregistreerd werd, echter niet dat er een DMFA registratie gebeurde. Concreet wil dit zeggen dat de voorgelegde loonfiche vals is. Ongeacht of betrokkene zich daar van bewust is of niet, het is geen officiële tewerkstelling. De-werkgever betaalt geen sociale bijdragen voor betrokkene.

We kunnen dus stellen dat het hier om een schijntewerkstelling gaat. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van deze uitzonderingsgronden.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van dezelfde wet dient rekening gehouden te worden met de humanitaire situatie van betrokkene alvorens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht. Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken, kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Dit staat een terugkeer naar het land van oorsprong dus niet in de weg. Aangezien betrokkene jarenlang daar heeft gewoond kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Verder zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier van medische problemen die betrokkene zouden kunnen verhinderen terug te kunnen reizen. Ook de leeftijd van betrokkene is niet van die aard. De gezinssituatie van betrokkene spreekt voor zich, de relatie met de partner werd verbroken en er zijn geen gemeenschappelijke kinderen, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is. Wat betreft zijn economische situatie legt betrokkene een loonfiche voor van de maand november 2015. Echter, het gaan hier om een zogenaamde schijntewerkstelling (zie ook eerder besproken) waardoor we niet kunnen aannemen dat betrokkene daadwerkelijk aan de slag is. Er zijn dus geen economische belangen verworven die een terugkeer naar het land van oorsprong zou kunnen verhinderen. Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene hier geen documenten van voor. We kunnen dus niet oordelen of betrokkene op dit vlak daadwerkelijk geïntegreerd is in België. Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn.

Bijgevolg verliest betrokkene het verblijfsrecht in België.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Le requérant prend un premier moyen tiré de :

- la violation des articles 42 quater et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- la violation de l'article 13 de la Directive 2004/38/CE relative au droit des citoyens de l'union et des membres de leur famille de circuler et de séjourner librement sur le territoire des Etats membres ;*

En ce que,

La partie adverse a mis fin au droit au séjour du requérant après avoir constaté qu'il ne vit plus avec son épouse, de nationalité espagnole, se référant à l'article 42 quater, §1er, 4° de la loi du 15 décembre 1980.

Alors que,

L'article 42quater de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

“ Dans les cas suivants, le ministre ou son délégué peut mettre fin, dans les cinq années suivant la reconnaissance de leur droit de séjour, au droit de séjour des membres de famille d'un citoyen de l'Union qui ne sont pas eux-mêmes citoyens de l'Union et qui séjournent en tant que membres de la famille du citoyen de l'Union :

(...) 4° le mariage avec le citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint est dissous, il est mis fin au partenariat enregistré visé à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° ou 2°, ou il n'y a plus d'installation commune; ”

Cette disposition transpose en droit belge l'article 13 de la Directive 2004/38/CE. Or, cette directive ne prévoit pas la perte du droit de séjour des membres de famille concernés en cas d'absence de vie commune avec la personne rejointe. L'article 13 de la Directive vise les cas de “divorce, d'annulation du mariage ou de rupture d'un partenariat enregistré”.

La Cour européenne de Justice l'a rappelé dans un arrêt Ewaen Fred Ogieriakhi du 10.7.2014 (C-244/13) :

36. Or, dans la mesure où l'article 16, paragraphe 2, de ladite directive subordonne l'acquisition du droit de séjour permanent par les membres de la famille d'un citoyen de l'Union à la condition d'avoir séjourné légalement «avec» ce dernier pendant une période ininterrompue de cinq ans, se pose la question de savoir si la séparation des époux au cours de la période concernée, en raison de l'absence non seulement d'une cohabitation mais, surtout, d'une effective communauté de vie conjugale, empêche de considérer que ladite condition est remplie.

37 À cet égard, il convient de relever que la Cour a constaté que le lien conjugal ne peut être considéré comme dissous tant qu'il n'y a pas été mis un terme par l'autorité compétente et que tel n'est pas le cas des époux qui vivent simplement de façon séparée, même lorsqu'ils ont l'intention de divorcer ultérieurement, de telle sorte que le conjoint ne doit pas nécessairement habiter en permanence avec le citoyen de l'Union pour être titulaire d'un droit dérivé de séjour (arrêts Diatta, 267/83, EU:C:1985:67, points 20 et 22, ainsi que lida, C 40/11, EU:C:2012:691, point 58).

Le fait que le requérant s'est installé à une autre adresse que son épouse, citoyenne de l'Union, ne peut dès lors entraîner la perte de son droit de séjour et ce, aussi longtemps que le divorce n'a pas été prononcé par les autorités compétentes, soit le Tribunal de première instance.

La décision entreprise viole dès lors les articles 42 quater et 62 de la loi du 15 décembre 1980 lu à la lumière de l'article 13 de la Directive 2004/38/CE, et de ce même l'article 13 de la Directive 2004/38/CE.”

2.2. Artikel 42quater, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:1° [...]

2° [...]

3° [...]

4°: het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

5°: [...]”

Artikel 42quater, §4, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd,

waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest; (...)”

Artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de vreemdelingenwet geeft de mogelijkheid aan de gemachtigde van de staatssecretaris het verblijfsrecht te beëindigen op drie afzonderlijk corresponderende beëindigingsgronden, als 1° het huwelijk met de burger van de Unie wordt ontbonden of nietig verklaard, of als 2° het geregistreerd partnerschap, dat werd aangegaan, wordt beëindigd of als 3° er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Artikel 42^{quater}, §§1 en 4, van de vreemdelingenwet zijn een omzetting van artikel 13, §2, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea, leiden scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), niet tot verlies van het verblijfsrecht van de familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten:

a) indien het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het gastland, of

b) indien het ouderlijk gezag over de kinderen [...], of

c) indien bijzonder schrijnende situaties zulks rechtvaardigen, [...], of

d) indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, [...].

Alvorens het duurzame verblijfsrecht te verwerven, blijft hun recht van verblijf onderworpen aan de voorwaarde dat is aangetoond dat zij werknemer of zelfstandige zijn, of voor zichzelf en hun familieleden over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van de sociaalebijstandsregeling van het gastland, dat zij een ziektekostenverzekering voor alle risico's in het gastland hebben afgesloten, of dat zij lid zijn van de reeds in het gastland gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. De „toereikende bestaansmiddelen” zijn omschreven in artikel 8, lid 4. Deze familieleden behouden hun verblijfsrecht op uitsluitend persoonlijke basis.”

In casu betreft het een situatie waarin een derdelander – de verzoekende partij die de Marokkaanse nationaliteit heeft – gezinshereniging op grond van een huwelijk met een Unieburger, met name haar Spaanse echtgenote, heeft bekomen.

In een dergelijk geval kan er enkel sprake zijn van een beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij bij echtscheiding of nietigverklaring van het huwelijk.

Immers blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 juli 2015, C-218/14:

“Artikel 7 van richtlijn 2004/38, dat het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden betreft, eist eveneens dat de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, die burger in de gastlidstaat „begeleiden” of „zich bij hem voegen”, om in die lidstaat recht van verblijf te hebben (arrest Metock e.a., C 127/08, EU:C:2008:449, punt 86).

54 Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat de voorwaarde dat de derdelander de burger van de Unie moet begeleiden of zich bij hem moet voegen, aldus moet worden opgevat dat de echtgenoten niet onder hetzelfde dak hoeven te wonen, maar dat zij beiden moeten verblijven in de lidstaat waar de echtgenoot, die burger van de Unie is, zijn of haar recht van vrij verkeer uitoefent (zie in die zin arrest Ogieriakhi, C 244/13, EU:C:2014:2068, punt 39). (eigen onderlijning).

55 Derdelanders die familieleden van een burger van de Unie zijn, kunnen het verblijfsrecht waarin richtlijn 2004/38 voorziet dus alleen inroepen in de lidstaat waar die burger woont en niet in een andere lidstaat (zie in die zin arrest Lida, C 40/11, EU:C:2012:691, punten 63 en 64).

56 Daarenboven verleent artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38 aan de familieleden van een burger van de Unie, die de nationaliteit van een derde land hebben en die de burger van de Unie begeleiden of zich in

het gastland bij hem voegen, een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in die lidstaat, mits die burger van de Unie zelf aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, onder a), b) of c), van die richtlijn voldoet.

57 Ten slotte blijft volgens artikel 14, lid 2, van richtlijn 2004/38 het recht van de familieleden van een burger van de Unie om op het grondgebied van het gastland te verblijven op grond van artikel 7, lid 2, van die richtlijn, slechts behouden indien zij voldoen aan de in die bepaling gestelde voorwaarden.

58 Wanneer een burger van de Unie die zich in een situatie bevindt als die van de echtgenotes van verzoekers in het hoofdgeding, het gastland verlaat en zich in een andere lidstaat of in een derde land vestigt, voldoet de echtgenoot van die burger van de Unie, die derdelander is, dus niet langer aan de voorwaarden om in het gastland een verblijfsrecht te genieten op grond van artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38. Evenwel moet worden nagegaan of en onder welke voorwaarden die echtgenoot zich kan beroepen op een verblijfsrecht op grond van artikel 13, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38, wanneer na het vertrek van de burger van de Unie een echtscheiding volgt.”

En uit C-244/13:

“36 Aangezien volgens artikel 16, lid 2, van die richtlijn familieleden van een burger van de Unie slechts een duurzaam verblijfsrecht kunnen verwerven indien zij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal in het gastland „bij” die burger hebben gewoond, rijst de vraag of het feit dat de echtgenoten tijdens de betrokken periode uit elkaar gaan, eraan in de weg staat dat aan die voorwaarde is voldaan, omdat de echtgenoten niet alleen niet samenleven, maar vooral ook geen echtelijke levensgemeenschap hebben.

37 In dat verband zij erop gewezen dat het Hof heeft geoordeeld dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later van echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van Unie moet wonen om een recht van verblijf krachtens die bepaling te hebben (arresten Diatta, 267/83, EU:C:1985:67, punten 20 en 22, en lida, C- 40/11, EU:C:2012:691, punt 58).”

Het verblijfsrecht van de verzoekende partij werd erkend op grond van haar huwelijk, gesloten op 10 september 2011. Uit artikel 42^{quater}, §4, 1°, van de vreemdelingenwet blijkt dat voor wat betreft echtgenoten het verblijfsrecht kan worden beëindigd wanneer het huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard, maar niet wanneer dat huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in België, bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring.

In casu blijkt niet dat het huwelijk tussen de verzoekende partij en haar echtgenote ontbonden of nietig verklaard werd of dat op enig ogenblik dergelijke procedure werd opgestart. Er blijkt enkel dat de verzoekende partij niet meer onder hetzelfde dak woont met haar echtgenote. Verder blijkt evenmin dat de echtgenote van de verzoekende partij België heeft verlaten. Integendeel, de verwerende partij motiveert zelf in de bestreden beslissing dat de echtgenote te Schaarbeek verblijft.

De bewoordingen van artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet laten niet toe te stellen dat ze slechts van toepassing zijn wanneer zowel het huwelijk als de gezamenlijke vestiging minstens drie jaar hebben geduurd.

De verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Een schending van artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de vreemdelingenwet ligt voor. Dit volstaat om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zodat een bespreking van de overige middelen zich niet opdringt. Daar verzoekende partij omwille van de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht terugvalt op een verblijfsrecht in het Rijk, dient ook de bevelscomponent van de bestreden beslissing vernietigd te worden, nu gelet op voorgaande niet gesteld kan worden dat de verzoekende partij niet legaal in het Rijk verblijft.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juni 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER